



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istorია

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XXIII. Quomodo Jacobus, qui frater Domini dictus est, martyrium subiit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

N F R O .

A

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Ὁ ἐμαρτύρησεν Ἰακώβος ὁ υἱὸς Κυρίου ἡγεμάλιας ἀδελφός.

C A P U T XXIII.

Quomodo Iacobus qui frater Domini dictus est, martyrismum subiit.

Ἰουδαῖοι γεμῶν τὸ Παῦλε Καίσαρα Ἰη-
 καλεσαμένους, ἵπτι τε τῶν Ῥωμαίων πόλιν
 ὑπὸ Φίσεως ἀπαπέμφθησαν, τῆς ἐλπίδος
 καθ' ἡμῶν ἀπὸ τῶν αὐτῶν τῶν Ἰηβελῶν ἀποπε-
 σόντες, ἵπτι Ἰακώβου τὸν τῶν Κυρίου τέκνον ἡμῶν
 ἀδελφόν, ὃ πρὸς τῶν Ἀποστόλων ὁ τῆς Ἐ-
 ποκοπῆς τῆς ἐν Ἱερουσαλήμοις ἐκτελείετο
 ἵπτι. ὧσαυτὰ ἵπτι αὐτοῖς καὶ τῶν τέσσατον
 μάταια εἰς μέσον αὐτὸν ἀγαγόντες, ἀρῆσιν
 τῆς εἰς τὸν Χριστὸν πίστεως ἵπτι παντὸς ἐξή-
 του Ἰσραὴλ. τὸ δὲ πρῶτον ἀπάντων γνώ-
 μῶν ἐλθόντα φωνὴ καὶ μάλλον ἢ πρὸς ἐξ-
 κρισαν ἵπτι τῆς πληθύνου ἀπάσης παρήσα-
 σαμένους, καὶ ὁμολογήσαντες ὅτι ὄν ἐῖναι τῶν Θεῶν
 τὸν Ὡτῆρα καὶ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν τὸν
 Χριστὸν, μηκέτι οἰοῦντες τῶν ἀνδρῶν μαρτυ-
 ρίαν φέρειν, τῶν δικαιοτάτων αὐτῶν πρὸς τοῖς
 πᾶσι δι' ἀκαθάρτησιν μετῆται καὶ τὸν βίον φι-
 λοσοφίας τε καὶ θεοσεβείας πιστεύοντες, κτεί-
 νουσι, καιρὸν εἰς Ἰερουσαλήμ λαβόντες τῶν ἀναρ-
 χίαν ὅτι δὴ τῶν Φίσεως καὶ αὐτὸ τῶν καιρῶν ἵπτι
 τῆς Ἰερουσαλῆμ τελειώσαντες, ἀναρχα καὶ ἀνε-
 πιστοὶ πρὸς τὰ τῆς αὐτοῦ διοικήσεως καθει-
 σήκει. τὸν ἵπτι τῆς τῶν Ἰακώβου τελειώσεως πρόπον,
 ἡδὴ μὲν πρότερον αἱ πρὸς θεοῦ σῶμα τῶν Κλή-
 μῆτον φωνῶν δεδηλώσαν, ὅτι τῶν πρὸς
 γινεβελῶν, ἐξῶν τε τὴν πρὸς θάνατον πε-
 πηχῶν αὐτὸν ἰσορηκότων. ἀκείβουσα γὰρ
 μῶν τὰ καὶ αὐτὸν ὁ Ἠγήσιππος ἵπτι τῆς
 πρώτης τῶν Ἀποστόλων γῆρας καὶ διαδο-
 χῆς, ἐν τῶν πέμπτῳ αὐτῶν ἱστορικῶν τῶν
 λέγων ἰσορεῖ τὸν πρόπον. διαδέχεται ἵπτι
 τῶν ἐκκλησιῶν μὲν τῶν Ἀποστόλων, ὁ ἀδελ-
 φός τε κυρίως Ἰακώβος, ὁ ὀνομαδεῖς ὑπὸ
 πάντων δικαιοτάτων ὅτι τῶν Ἰηβελῶν χρόνων μέ-
 χει καὶ ἡμῶν. ἐπεὶ πολλοὶ Ἰακώβοι ἐκαλοῦντο.
 ὧσαυτὰ ἵπτι ἐν κοιλίας μητρὸς αὐτῶν ἀγίου ἡμῶν.
 Οἶνον καὶ σίκερα οὐκ ἐπιεν, εἰδὲ ἐμψυχον
 ἐφαθεν ἕρπον ἵπτι τὴν κεφαλῶν αὐτῶν οὐκ
 ἀνέβη ἔλαιον οὐκ ἠλέψατο, καὶ βαλανίον οὐκ
 ἐχρησάτο. τῶν μόνῳ Ἰησοῦ εἰς τὰ ἅγια εἰ-
 σιναί. εἰδὲ γὰρ ἐρεοῦν ἐφόρει, ἀλλὰ σινδόν
 νας, καὶ μόνῳ εἰσήχετο εἰς τὸν ναόν. ἡγύσκειτο

B

C

D

D

Huc refer
Niciph.
c. 38. l. 2.

Ceterum cum Paulus ad Caesarem
 provocasset, Romamque à Festo
 missus esset, Judæi qui infidias ipsi stru-
 xerant, spe sua frustrati, in Jacobum
 fratrem Domini, cui episcopalis Hiero-
 solymorum sedes ab Apostolis tra-
 dita fuerat, rabiem convertunt, at-
 que hoc ferè modo illum adorti sunt.
 Productum in medium, abnegare fi-
 dem Christi coram omni populo ju-
 bent. Sed cum is præter omnium ex-
 spectationem libera voce & majore
 quam sperabant fiducia, Servatorem
 ac Dominum nostrum Jesum Dei Fi-
 lium esse coram omni multitudine
 confessus fuisset; tum illi impatienter
 ferentes testimonium tanti viri, quip-
 pe qui ob singularem continentiam
 ac religionem, omnium consensu ju-
 stissimus habebatur, arrepta ex morte
 rectoris licentia eum trucidant. Quip-
 pe per idem tempus mortuo in Judæa
 Festo, absque ullo præfide ac mode-
 ratore provincia remanserat. Ac jam
 quidem superius modum cædis Jacobi
 ex allatis Clementis verbis cognovi-
 mus, qui ex templi fastigio eum præ-
 cipitatum, & fullonis veete percussum
 interiisse testatus est. Sed omnium
 accuratissimè Hegefippus qui Aposto-
 lorum temporibus proximus fuit, in
 quinto Commentariorum libro de Ja-
 cobo præscripsit his verbis: Ecclesiæ,
 inquit, administrationem unà cum
 Apostolis suscepit Iacobus frater Do-
 mini, qui jam inde à Christi tempo-
 ribus ad nostram usque ætatem Justus
 cognominatus est. Nam multi qui-
 dem eodem nomine Jacobi vocaban-
 tur. Sed hic ab ipso matris utero san-
 ctus fuit. Nec vinum unquam bibit nec
 ficeram: ab animantium carnibus pe-
 nitus abstinuit. Comam nunquam to-
 nondit. Neque ungi, neque lavare bal-
 neo corpus unquam solitus. Unus ex
 omnibus in intimum templi sanctua-
 rium ingrediendi jus facultatemq; ha-
 bebat. Neque enim lanicio, sed li-
 nea tantum veste utebatur. In tem-
 plum solus intrare, atque ibi genibus
 flexis pro peccatis populi supplex
 Deum orare consueverat. Adeo ut ge-
 nua ipsius instar cameli occalluerint,
 dum assidue Deum venerans, & pro

salute populi vota faciens humi sterneretur. Hic ergo ob singularem justitiam cognominatus est Justus & Oblivius, quod Latine munimentum populi & justitiam significat, quemadmodum etiam Prophetæ de eo prædixerunt. Quidam autem ex septem sectis quæ apud Judæos erant, de quibus in superioribus libris scripsisse meminimus, interrogarunt eum, quodnam esset ostium Jesu. Quibus ille Jesum esse Servatorem respondit. His auditis, nonnulli eorum Jesum reverè Christum esse crediderunt. Suprà scriptæ verò sectæ nec resurrectionem, nec futurum Christi adventum ut unicuique pro meritis mercedem tribuat, credebant. Quotquot verò ex iis crediderunt, Jacobi operâ ac ministerio utique crediderunt. Cùm ergo multi ex ipsis etiam primoribus crederent, tumultuari cœperunt Judæi & Scribæ ac Pharisei: eò jam ventum esse clamantes, ut propè omnis populus Jesum quasi Christum exspectaret. Proinde in unum congregati Jacobum adeunt, hisque eum verbis compellant: Hortamur te, inquit, ut populi errorem comprimas, qui falsam de Jesu opinionem imbibit, perinde quasi Christus esset. Persuade igitur omnibus qui festo Paschæ die huc conveniunt, ut de Jesu recè sentiant. Tibi enim omnes fidem habemus, & cum universo populo hoc tibi testimonium perhibemus, justissimum te virum esse, nec ullum apud te personarum discrimen valere. Proinde plebi persuade ne circa Jesum deinceps aberret. Nam & universus populus, & nos libenter tibi obtemperamus. Ascende igitur in fastigium templi, ut in sublimi loco positus, ab omnibus conspici & exaudiri facile possis. Nam paschalis solemnitatis gratia, cunctæ Judæorum tribus & ex gentibus non pauci huc convenerunt. Posthæc suprædicti Scribæ & Pharisei cùm Jacobum in fastigio templi collocassent, contenta voce sic eum alloqui cœperunt: O Juste cui nos omnes fidem adhibere par est, quandoquidem populus omnis errat, Jesum sectans crucifixum, doce nos quod sit ostium Jesu suffixi cruci. Tunc Jacobus editâ voce iis respondit: Quid me, inquit, interrogatis de Jesu filio hominis? Ipse sedet in cælo à dextris summæ virtutis, & venturus est in nubibus cæli. Cumque multi hoc Jacobi testimo-

Α τε κείμην ἐπὶ τοῖς γόνασι, καὶ αἰτέμην ὑπερὲς ἑλαξάφειον ὡς ἀπειληκέναι τὰ γόνατα αὐτῆς δίκην καμῆλης, διὰ τὸ αἰεὶ καμῆλην εἶπαι γόνου παροσμωοῦτα τῷ Θεῷ, καὶ αἰτεῖσθαι ἄφειον τῷ λαῷ. διὰ γένοι τινὶ ὑπερῶν τῆς δικαιοσύνης αὐτῆς, ἐκαλέετο Δικαιοῦ καὶ Ὀβλίνας ὁ ἐστὶν ἐλληνιστὶ παροσμητὶς ἑλαξάφειον καὶ δικαιοσύνη, ὡς οἱ παροσμητὶς ἀπὸ τῆς παροσμητῆς αὐτῆς. πῶς οὖν τῷ ἐπὶ αἰρέσεων τῷ λαῷ, τῷ παροσμητῶν μοι ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν, ἐπισηθάνοιο αὐτῆς, τίς ἡ διαφορὰ ἑσθ' Ἰησοῦ. καὶ ἔλεγε τῆτον εἶνα τὸν σωτήρα. Β εἰς ὃ πῶς εἰπείδυσαν, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Χριστός. αἱ δὲ αἰρέσεις αἱ παροσμητῶν, ὅτι εἰπείδυσαν ἔτε ἀνάστασιν, ἔτε ἐρχομῶν. διδοῦναι ἐκάστω καὶ τὰ ἔργα αὐτῆς. ὅσοι δὲ καὶ εἰπείδυσαν, διὰ Γαβριὸν. πολλῶν οὖν καὶ τῷ ἀρχόντων πρεσβυτέρων, καὶ ἑσθ' Ἰησοῦ καὶ γραμματέων καὶ Φαρισσαίων λεγόντων, ἐκινδυνεύει πᾶς ὁ λαὸς Ἰησοῦ τὸν Χριστὸν παροσμητῶν. ἔλεγον οὖν συνελθόντες τῷ Γαβριὸν παροσμητῶν σε. ἐπίχευε τὸν λαὸν ἐπὶ ἐπιπλήθη εἰς Ἰησοῦν, ὡς αὐτῆς ὄντος εἰ Χριστὸς. παροσμητῶν σε πείσαι πάντας τὸν ἐλθόντας εἰς ἡμᾶς ἑσθ' Ἰησοῦ. σοὶ γὰρ πάντες πεθόμεθα. ἡμεῖς γὰρ μαρτυροῦμεν σοὶ καὶ πᾶς ὁ λαὸς, ὅτι δίκαιο καὶ ὅτι παροσμητῶν ἐλαμβάνεις. πείσαι οὖν σὺ τὸν ὄχλον παροσμητῶν Ἰησοῦ μὴ πλανᾶσθαι. καὶ γὰρ πᾶς ὁ λαὸς καὶ πάντες πεθόμεθα σοὶ. εἰπείδυσαν οὖν ἐπὶ τὸ πρεσβυτέρων ἑσθ' Ἰησοῦ, ἵνα ἀνῶθεν καὶ εἰπείδυσαν, καὶ ἑσθ' Ἰησοῦ καὶ πᾶς ἑσθ' Ἰησοῦ καὶ πᾶς ἑσθ' Ἰησοῦ καὶ πᾶς ἑσθ' Ἰησοῦ. διὰ γὰρ τὸ πάρα συνελθόντας πᾶσαι αἱ φυλαμαὶ καὶ τῶν ἑσθ' Ἰησοῦ. εἰπείδυσαν οὖν οἱ παροσμητῶν γραμματεῖς καὶ Φαρισσαῖοι τὸν Γαβριὸν ἐπὶ τὸ πρεσβυτέρων ἑσθ' Ἰησοῦ, καὶ ἐκράξαν αὐτῶν καὶ εἶπον δίκαιο ὅτι πάντες πείθεσθαι ὀφείλομεν, ἐπὶ ὁ λαὸς πλανᾶται ὀπίσω Ἰησοῦ τῆς εἰσπρεσβυτέρων, ἀπάγειλον ἡμῖν τίς ἡ διαφορὰ τῆς Ἰησοῦ τῆς εἰσπρεσβυτέρων. καὶ ἀπεκρίνατο φωνὴ μεγάλη πρὸς με ἐπερωτάτε παροσμητῶν Ἰησοῦ τῆς ὑπερῶν ἀνθρώπων; καὶ αὐτὸς καθήκει ἐν τῷ θρανῷ ἐκ δεξιῶν τῆς μεγάλης δυνάμεως, καὶ μέλλει ἐρχεσθαι ἐπὶ τῶν νεφελῶν τῆς εἰσπρεσβυτέρων. καὶ πολλῶν πνευματοφόρων. καὶ δεξιῶν ἐπὶ τῆς μαρτυρίας τῆς Γαβριὸν, καὶ λεγόντων ὡς Ἄνω τῶν ὑπερῶν Δαβίδ.

NERO.

Δαβίδ. τότε πάλιν οἱ αὐτοὶ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον κακῶς ἐποίησαμεν τοιαύτην μαρτυρίαν πῶς ἀχρόντες τῷ Ἰησοῦ· ἀλλὰ ἀναβάλλετε, καθάβαλον αὐτὸν, ἵνα φοβηθέντες μὴ πιστεύσωσιν αὐτῷ. καὶ ἔκραξαν λέγοντες· ὦ ὦ, καὶ ὁ δίκαιος ἐπλανήθη, καὶ ἐπλήρωσαν τὴν γεραφὴν τὴν ἐν τῷ Ἡσαΐα γεγραμμένην· ἀρωμεν τὸν δίκαιον, ὅτι δύσχετος ἦμῖν ἐστὶ τοῦ ἰσχυροῦ μαλακῶν ἔργων αὐτῶν· φάγονται ἀναβάλλες αὐμ κατέβαλον τὸν δίκαιον, καὶ ἔλεγον ἀλλήλοις· λιθάσωμεν Ἰακώβον τὸν δίκαιον. καὶ ἤρξαντο λιθάζειν αὐτὸν, ἐπεὶ καθάβληθαι ἐκπέθανεν, ἀλλὰ σεραφεὶς ἔθηκε τὰ γόνατα λέγων· πῶς ἀκαλῶ Κύριε Θεὲ Πάτερ, ἀφες αὐτοῖς ἔργα οἰδοῦσι τί ποιῶσιν. ἔτω ὁ καθάβητος οὐκ ἔσται αὐτῶν, εἰς τῶν ἱερῶν τῶν ἡγῶν Ρηχάβ ἢ Ῥαχαβείμ τῶν μαρτυρηθῶν ὑπὸ Ἰερεμίας τῷ Προφήτῃ, ἔκραξε λέγων· πᾶσαδε, τί ποιεῖτε· εὐχέσθε ὑπὲρ ὑμῶν ὁ δίκαιος. καὶ λαβὼν τὴν ἀπὸ αὐτῶν εἰς τὴν γεραφῶν τὸ ξύλον ἐν ᾧ ἀπεπέτεε τὰ ἱμάτια, ἔθηκε ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τῆς δικαίας. καὶ ἔτος ἐμαρτύρησεν καὶ ἔθαψαν αὐτὸν ἐν τῷ τόπῳ, καὶ ἐπὶ αὐτῆς ἡ στήλη μνημείου πῶς τῷ ναῷ. μάρτυς ἐστὶ ἀληθῆς Ἰουδαίος τε καὶ ἑλληνιστὴς γένηται, ὅτι Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς ἐστίν. καὶ οὕτως οὐκ ἔσται πολιορκεῖν τὴν Ἰουδαίαν, αἰχμαλωτίσας αὐτὰς. ταῦτα διὰ πλάτης συνωδῶν τῶν γε Κληρονομητῶν καὶ Ἡγήσων. ἔτω ὁ ἀρετῆς Φαυμάσιος ἵς ἦν, καὶ πῶς τοῖς ἄλλοις ἀπάσιν ἐπὶ δικαιοσύνην βεβόησε ὁ Ἰακώβος, ὡς καὶ τῶν Ἰουδαίων ἐμφορῆς δοξάζειν, ταῦτα εἶναι ἡμῶν αἰτίαν τῆς πῶς ἀχρόντες τῷ μαρτύριον αὐτῶν πολιορκίας τῆς Ἰουδαίας. ἡ δὲ ἔδεν ἕτερον αὐτοῖς συμβῆναι, ἢ διὰ τὸ καὶ αὐτῶν τολμηθῆναι ἀγῶν. ὁ γοῦν Ἰωσήφ, ὅτι ἀπώκνησε καὶ τῆτ ἐγχεάφως ἐπιμαρτύρησεν, διὸν φησι λέξεων. ταῦτα ὁ συμβέβηκεν Ἰουδαίοις, καὶ ἐκδίκησεν Ἰακώβος τὴν δικαίαν, ὅς ἡ ἀδελφὸς Ἰησοῦ ἔλεγομενος Χριστὸς ἐπειδήπερ δικαιοτάτος αὐτὸν ὄντα οἱ Ἰουδαῖοι ἀπέκτεναν. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ τὸν θάνατον αὐτῶν ἐν εἰκοστῇ τῆς δεκαλογίας δηλοῖ διὰ τῶν. πέμπει ὁ Καῖσαρ Ἀλεξάνδρον εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἐπαρχον, φησὶ τὴν τελευτήν τῶν ἡγῶν. ὁ δὲ νεώτερος Ἀναν

nio confirmati glorificarent Jesum, dicentes Osanna filio David: Tunc iidem Scribæ ac Pharisei inter se collocti; Malè, inquit, fecimus, qui tanto testimonio Jesum ornaverimus. Verum ascendamus, eumque præcipitem deiciamus, ut ceteri conterriti fidem illi habere desinant. Conclamare deinde cæperunt ac dicere: O o, ipse etiam Justus erravit. Et impleta sunt ea quæ apud Esaiam scripta sunt: Tollamus è medio Justum, quia molestus est nobis: propterea fructum operum suorum manducabunt. Mox ergo conscendentes, eum præcipitem egerunt. Et quoniam præcipitatus non statim mortem obierat, sed conversus flexis genibus orabat dicens: Domine & Deus Pater, rogo ut ignoscas illis, quia nesciunt quid faciunt. Illi inter se dixerunt: Lapidemus Jacobum Justum. Cæperunt igitur lapidibus eum impetere. Cumque hominem saxo obruerent, unus è Sacerdotibus, ex filiis Rechab filii Rechabim qui Hieremiæ suffragio commendati sunt, contenta voce: Parcite, inquit, quid facitis? Justus orat pro vobis. Interim unus ex iis, fullo arrepto fuste quo vestes exprimere solebat, caput Justo percussit. Atque ita felici martyrio vitam finiit. Sepultus est eodem in loco, manetq; adhuc cippus illius prope templum. Hic Jacobus tum Judæis tum Græcis locuples fuit testis, Jesum verè Christum fuisse. Nec multo post obsidio Vespasiani, & Judæorum captivitas subsēcuta est. Hæc Hegesippus profusum cum Clemente consentiens, paulò fufius retulit. Porro Jacobus ob singularem justitiam adeò celebris apud omnes & admirabilis fuit, ut Judæorum prudentissimi hanc fuisse causam existimaverint secutæ mox obsidionis Hierosolymorum. Quam quidem non ob aliud sibi contigisse quam propter scelus in Jacobum admissum, ipse etiam Josephus scripto testari minimè dubitavit, cum ait: Hæc omnia contigerunt Judæis propter Jacobum Justum, fratrem Jesu qui dicitur Christus. Qui cum esset omnium consensu justissimus, nihilominus à Judæis necatus fuerat. Idem in vicefimo Antiquitatum libro mortem illius commemorat his verbis: Comperta morte Festi Cæsar Albinum Procuratorem in Judæam mittit. Interea Ananus junior quem Pontificatum accepisse jam diximus, vir audax imprimis ac temerarius,

& qui sectam Sadduceorum sequebatur, quos quidem præ ceteris Judæis in judiciis exercendis immites esse supra retulimus, opportunum sibi tempus adesse ratus, eo quod Festus quidem obiisset, Albinus verò adhuc iter faceret, concilium judicum cogit. Inductoque in judicium Jacobo fratre Jesu ejus qui dicitur Christus, & cum eo quibusdam aliis, crimen illis violatæ legis impetit, statimque lapidandos tradidit. Sed quicumque inter cives modestissimi legisque observandæ studiosissimi habebantur, graviter id factum tulere. Itaque clam legatos ad Regem mittunt, hortantes ut Ananum per literas monere vellet ne deinceps talia gereret: neque enim prius illud rectè atque ex jure ab eo factum fuisse. Quinetiam nonnulli eorum Albino ab urbe Alexandria iter facienti occurrerunt, eumque monuerunt non licuisse Anano absque ipsius consensu concilium judicum convocare. Quibus auditis, Albinus literas plenas furoris & iracundiæ ad Ananum scribit, minatus se de illo pœnas sumpturum. Proinde Rex Agrippa adempto ei Pontificatu quem per tres menses gesserat, Jesum Damnæi filium Pontificem constituit. Hæc sunt quæ de Jacobo memorantur, cui etiam adscribi solet epistola prima earum quæ Catholicae dicuntur. Quam quidem nonnulli spuriam ac suppositiciam existimant. Sane pauci admodum ex vetustioribus, tum hujus epistolæ tum illius Judæ quæ & ipsa in septem Catholicarum numero recensetur, mentionem fecere. Verumtamen has quoque cum ceteris in plurimis ecclesiis publicè lectitari cognovimus.

ὄν τὴν δεξιερῶσιν εἰπομεν παρεληφέναι, φρασὺς ἡ τὸν τρόπον καὶ τοιμητὴς διαφερομένης. αἰέσειν ἢ μελήσει τῷ Σαδδουκαίων, οἵτινες εἰσι παρὰ τὰς κείσας ὡμοίως πᾶν τὰς τῶν Ἰουδαίων, καθὼς ἤδη δεδηλώκαμεν. ἂν τε δὲ οὖν τοῖσιν ὁ ἀνανθ' νομιστὰς ἔχειν καὶ ἐπὶ τῆσδε, δια τὸ τεθνήσκειν μὲν Φῆσον, Ἀλεῖνον δ' ἐπὶ τῷ ὄδῳ ὑπαρχόν, καθύπερθε σινεδριον χειρῶν καὶ παλαιῶν εἰς αὐτὸ τοῦ ἀδελφὸν Ἰησοῦ τῶν Χριστῶν λεγομένων (Γάλαξος ὄνομα αὐτῶν) καὶ πᾶσι ἐτέροις, ὡς παλαιῶν μισθίων καὶ κληρονομῶν, παρὰ δωρεὰν δωροδοκῶντες, ὅσοι δ' ἐδόκουν Ἰππικῶν, ἑσθῆσι τῶν καὶ τῶν πόλιν εἶναι καὶ τὰ παρὰ τῶν νόμων ἀκρίβεις, βαρῶς ἠέσαν ἐπὶ τῶν καὶ πέμπτοι παρὰ τὸν βασιλέα κρύφα, παλαιὰ λέγει αὐτὸν Ἰππικῶν τῶν Ἀνάων μισθίων ταῦτα προέσειν. μὴ δ' ἔχον τὸ πρῶτον ὀρθῶς αὐτὸν πεποιθέναι. ἵνες δ' αὐτῶν καὶ τὸν Ἀλεῖνον ὑπονοήσασιν διὰ τῆς Ἀλεξανδρείας ὄδου πορεύεσθαι, καὶ διδάσκασιν, ὡς εἶρησθαι ἡ Ἀνάων χωρὶς τῆς αὐτῆς γνώμης καὶ δισσιν σινεδριον. Ἀλεῖνον δ' ἢ περὶ τοῖς λεγομένοις, γραφὰ μετ' ὀρθῆς τῶν Ἀνάων, λήψασθαι παρ' αὐτῶν δικῶν ἀπειλῶν, καὶ ὁ βασιλεὺς ἢ Ἀγρίππας διὰ τῆσδε τῶν δεξιερῶσιν ἀφελόμενον αὐτῶν ἀξάντες μὴ ἴσασιν, Ἰησοῦ τὸν δ' Ἀμαμαίε κατέσειν. ταῦτα καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἰάκωβον, ἢ ἢ πρῶτη τῶν ὀνομαζομένων Καθολικῶν ἐπιστολῶν εἶναι λέγεται. ἴσασιν δ' ὡς νοθεύεται μὲν ἐπολλοὶ γοὺν τῶν παλαιῶν αὐτῆς ἐμμονόδισαν, ὡς εἶδε τῆς λεγομένης Ἰουδαίας, καὶ αὐτῆς ἕσης τῶν ἐπὶ λεγομένων Καθολικῶν, ὁμοῦς δ' ἴσασιν καὶ ταῦτα μὲν τῶν λοιπῶν ἐν πλείσταις δεδημοσιωμένους ἐκκλησίαις.

CAPUT XXIV.

Vi post Marcum primus Alexandrinorum Episcopus ordinatus est Annianus.

Huc refer Niceph. c. 15. l. 2.

INterea Nerone octavum imperii annum agente, primus post Marcum Evangelistam Alexandrinæ Ecclesiæ administrationem suscepit Annianus, vir Deo acceptus & omni ex parte mirabilis.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

Ὁς μὲν Μάρκον πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς Ἀλεξανδρείας Ἰαννῆσις Ἀννιανὸς κατέσειν.

Νέρωνος δ' ὄγδοον ἄγοντος τῆς βασιλείας ἐστὶν, πρῶτος μὲν Μάρκον τοῦ Ἀπόστολον καὶ Ἐυαγγελιστῆν, τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παροικίας, Ἀννιανὸς τὴν λειτουργίαν διαδέχεται ἀνὴρ θεοφιλῆς ὢν καὶ τὰ πάντα θαυμασίως.